

Uitpers nummer 130

Westen heeft nooit veel respect gehad voor burgers

door Paul Vanden Bavière

"Burgers beschermen", zo luidt het officieel excuus om Libië aan te vallen. Nochtans kan men stellen dat het Westen, met zijn zgn. joods-christelijke beschaving, nooit veel respect heeft gehad voor burgers en hun leven. Het heeft ze met miljoenen afgeslacht, laten omkomen van hongersnood en ontbering en hun verzuchtingen met de voeten getreden.

Vroeger zei de rooms-katholieke kerk dat de mensen alles moesten aanvaarden en door God in het hiernamaals zouden worden beloond. Het lijkt sterk op wat Europees president Herman, niet voor niets een christen-democraat, zei na de besparingstop van de Europese Unie in maart: de mensen zullen "later" worden beloond voor de "inspanningen" die hen nu worden opgelegd.

"Omdat mensen belangrijk zijn", was in de tweede helft van de jaren 1970 ooit de verkiezings slogan van de Christelijke Volkspartij (CVP, nu CD & V ofte Christendemocratisch en Vlaams. Maar al snel bleek wat die slogan waard was. In 1979 maakten de Vietnamezen een einde aan de massaslachtingen van de maoïst Pol Pot in Cambodja - van 1,5 tot 3 miljoen doden. Tot grote ergernis en woede van het "christelijke" Westen, en de CVP in België, dat Pol Pots daaropvolgende guerrillaoorlog tot 1997 met wapens, en ook via Arsten zonder Grenzen, bleef steunen en er voor zorgde dat zijn regering in de Verenigde Naties jaar na jaar erkend bleef als de "wettige" regering van Cambodja.

De reden: China was na de breuk met Moskou en de pingpongdiplomatie van de Henry Kissinger een bondgenoot van het Westen geworden terwijl de Vietnamezen bevriend waren met Rusland. Dat China zelf wat eerbied voor zijn burgers betreft onder zero stond, had geen enkel belang. De Chinese leiders waren, om het in de Amerikaanse terminologie te omschrijven, "bastaarden, maar onze bastaarden". En de Cambodjanen? Van geen tel. Ze hadden ongelijk te leven onder een pro-Moskou regime en mochten dus verder lijden onder de guerrilla van Pol Pot. Een fraai staaltje van koudeoorlogspolitiek, waaronder het Westen van oordeel was dat iedereen met de verkeerde, of veronderstelde verkeerde mening mocht worden vermoord. Dat gebeurde zo bv. bij de staatsgreep in Indonesië in 1965 waarbij ten minste 500.000, misschien wel 1,5 miljoen, al dan niet vermeende communisten om het leven werden gebracht op instigatie van de Amerikaanse CIA.

Het is niet de bedoeling hier een catalogus te maken van alle mensen die slachtoffer werden van de "westerse waarden". Daarover zou eens een "zwartboek van het kapitalisme" moeten worden geschreven, naar het voorbeeld van de zwartboeken over het communisme die eerder op de markt werden gebracht. Iedereen die de internationale politiek volgt heeft wel weet van de miljoenen die werden omgebracht door acties tegen burgers in Vietnam, in Japan (de atoombommen op Hiroshima en Nagasaki), door het terreurbombardement op de Duitse stad Dresden, door de massaslachtingen in Latijns-Amerika...

Wel willen we hier de hypocrisie nog eens onderstrepen van het Westen. President Obama, in wie de pers zo'n enorm vertrouwen stelde bij zijn verkiezing, - zowat de enige uitzondering was Lode Vanoost, die elke dag meer en meer gelijk krijgt, in zijn artikels in Uitpers - begon de oorlog tegen Libië zonder toestemming van het Congres. Van iemand die al direct na zijn aantreden als president de Nobelprijs voor de vrede kreeg, had men wel anders verwacht. Meer nog, direct na zijn ontketening van de oorlog trok hij op rondreis naar Latijns-Amerika, waar hij onder meer Chili en El Salvador bezocht, twee landen waar de VS medeverantwoordelijk zijn voor massale gruweldaden op burgers. Men had kunnen verwachten dat hij in die landen enige vorm van excuus over de steun aan generaal Pinochet van Chili en voor de rechtse guerrilla in El Salvador had kunnen uitspreken. Niets daarvan, geen greintje respect dus voor de burgerslachtoffers in die landen.

Guy Verhofstadt, voormalig Belgisch eerste minister (1999-2008), nu fractieleider van de Alliantie van Liberalen en Democraten in het Europees parlement, hield in dat parlement een hartstochtelijk pleidooi voor een "humanitaire interventie" tegen Libië. Hij herhaalde dat in een interview met De Standaard (18.03.11) onder de titel "Het gaat toch om mensenlevens". Een bezorgdheid waarvan hij weinig of geen blijk gaf toen hij regeringsleider was in België. Zo deed hij, met succes, alles om de onder de Belgische genocidewet met universele competentie beschuldigde Israëlische premier Ariel Sharon vrijuit te laten gaan. Dat voor de man Palestijnse en Arabische levens van nul en generlei waarde waren, had hij al jaren lang bewezen. En als mensen belangrijk waren, dan had Verhofstadt wel eens kunnen pleiten voor een vliegverbod boven Israël en de Palestijnse gebieden en een humanitaire interventie voor de Palestijnen. Maar Israël is nu eenmaal een bondgenoot, "onze bastaard". Verhofstadt zei, nadat hij erin was geslaagd de genocidewet te ontmanen, in een interview met de Israëlische krant Haaretz dat die wet eigenlijk bedoeld was geweest om Afrikaanse leiders te vervolgen.

Dit is blijkbaar ook de mening van de hoofdaanklager van het Internationaal Strafhof, de Argentijn Luis Moreno-Ocampo, die totnogtoe enkel Afrikanen vervolgt. Zo weet hij nu al zeker dat hij voldoende bewijzen zal hebben om de Libische leider Muammar Kadhafi te vervolgen. Intussen is het nog altijd wachten op wat hij denkt over de oorlogsmisdaden die het Israëlische leger pleegde tijdens de invasie van december 2008 tot januari 2009 in de Gazastrook. Nochtans zei hij destijds voorzichtig dat er inderdaad mogelijk misdaden waren begaan. Het blijft ook wachten op het resultaat van zijn onderzoek naar de legaliteit en strafbaarheid van de Israëlische entree in internationale wateren en het doden van negen opvarenden van een Turks schip dat hulpgoederen naar Gaza wou brengen op 31 mei vorig jaar...

Verhofstadt heeft ook nooit geprotesteerd, laat staan iets concreets gedaan, tegen de genocide tegen de Iraakse bevolking. Naar schatting 1,5 miljoen Iraakezen kwamen om in de periode 1990-2003 ten gevolge van de sancties die het land werden opgelegd na zijn bezetting van Koeweit. UNICEF, de kinderorganisatie van de Verenigde Naties, schat dat zeker 500.000 kinderen tussen 0 en 5 jaar daardoor stierven. Madeleine Albright, toen VS-ambassadeur bij de VN, zei in 1996 dat dit best aanvaardbaar was. Benieuwd of Verhofstadt het daarmee oneens is. In elk geval deed hij er destijds niets tegen. Tot zover zijn bezorgdheid om "mensenlevens".

Inmiddels hebben de Amerikanen het sedert hun bezetting van Irak in 2003 nog veel beter gedaan. Iraq Body Count, dat alleen werkt op basis van persberichten, telt al zeker 109.000 doden sedert de invasie. Het Britse medische tijdschrift The Lancet zit al aan ongeveer 1 miljoen doden en het Ikraam Center for Human Rights gewaagt zelfs van 2.350.000 doden tot maart 2009. Daarnaast zijn er ruim 2 miljoen interne vluchtelingen en nog minstens 2 miljoen mensen die de benen hebben genomen naar het buitenland. Niemand heeft ooit aan wijlen president Saddam Hoessein zulke cijfers toegeschreven. Wat de VS, en het Westen, doen wordt "beter" gedaan.

Belgicisten verzetten zich met hand en tand tegen een mogelijke opsplitsing van België terwijl datzelfde België op alle mogelijke manieren geholpen heeft bij de vernietiging en opsplitsing van Joegoslavië. De hypocrisie aldaar tart elke verbeelding. In 1999 begon de NAVO er een oorlog om Kosovo, met als gevolg dat 500.000 mensen op de vlucht gingen voor de bombardementen. Een vlucht die door de propagandisten van de NAVO nadien ingeroepen werd als reden voor de oorlog tegen Servië. Hallucinant. Eens de Serviërs weg liet de NAVO toe dat het Kosovaars Bevrijdingsleger (KLA) in Kosovo een etnische zuivering begon, waarbij zowat 250.000 mensen (Serviërs, Roma, niet-Albanese moslims en andere etnische groepen werden verjaagd). Een precedent daarvoor deed zich eerder voor toen Kroatische troepen, met door o.a. Duitsland illegaal verstrekte wapens, Oost-Slavonië in 1998 veroverde op de Serviërs die zich in 1991 hadden afgescheiden van Kroatië. Onder het goedkeurde oog van de westerse troepen werd de hele Servische bevolking verjaagd.

Ten slotte een laatste staaltje van hypocrisie. In Oost-Congo kwamen al zowat 3,5 miljoen mensen om ten gevolge van de chaos waarin het land werd gestort na de genocide van 1994 in Rwanda. Onder de "Opération turquoise" begeleidden Franse troepen toen de daders van de genocide en hun families naar Oost-Congo, in totaal een miljoen mensen. Vandaar voerden die aanvallen uit in Rwanda tegen het nieuwe Tutsi-bewind. Wat het begin was van alle ellende voor de regio omdat de Rwandezen en hun Oegandese bondgenoten terug sloegen en ontdekten dat ze flink geld konden verdienen met de mineralen die ze in Oost-Congo konden ontginnen. Troepen van de Verenigde Naties ter plekken deden weinig of niets. Het strekt België, en toenmalig minister van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht, tot eer dat het geprobeerd heeft het probleem van de bescherming van de burgers daar aan te kaarten bij de Europese Unie, de Verenigde Naties en bij de Amerikanen. Maar er was geen enkele interesse en bereidheid de burgers daar te redden.

Dus als men nu plots burgers wil beschermen in Libië weet men dat er andere redenen zijn om het land aan te vallen.

Dat gebrek aan respect voor burgers geldt niet alleen voor Latijns-Amerika, Afrika en Azië. Ook in Europa, en de VS, zelf mankeert het daar aan. De Europese Unie voert al jaren een neoliberal beleid dat tot verarming van de bevolking leidt. In België leeft al 15% van de bevolking onder de armoedegrens, in Brussel, de hoofdstad van Europa al 25%. Men probeert daaraan te verhelpen door programma's voor armoedebestrijding terwijl de verarming structureel bevorderd wordt door de Europese economische en sociale politiek. Het motto lijkt hier te zijn dat alleen "rijke mensen belangrijk zijn", die hoe rijker men ze maakt meer geld gaan investeren, wat "later" iedereen zal ten goede komen. Als de burgers, zoals in Denemarken, Ierland, Frankrijk en Nederland zich daar in referenda tegen uitspreken, wordt het "neen" niet aanvaard. In Denemarken en Ierland, waar een referendum verplicht is, moet dan maar opnieuw worden gestemd. In landen, zoals Nederland en Frankrijk, waar een referendum niet verplicht is, worden de maatregelen op andere manieren en namen doorgedrukt. In België wordt zelfs elk debat over Europese verdragen in het parlement verboden. Democratisch is wel iets heel anders. Nochtans gaat Europa prat op zijn democratie en de bevordering ervan elders in de wereld. Begrijpe wie kan.

(Uitpers nr. 130, 12de jg., april 2011)